

Standard FCI č. 217/04.06.1996/F

BAVORSKÝ BARVÁŘ (BAYERISCHER GEBIRGSSCHWERSHUND)

ZEMĚ PŮVODU: Německo

DATUM ZVEŘEJNĚNÍ PLATNÉHO STANDARDU: 01.04.1996

VYUŽITÍ: pes pro dosledy na barvě (barvář).

KLASIFIKACE FCI: Skupina 6 honiči, barváři a plemena příbuzná
Sekce 2 barváři (psi pro dosledy na barvě)
S pracovní zkouškou.

KRÁTKÝ HISTORICKÝ PŘEHLED: všichni stopaři a barváři pocházejí z prapůvodních loveckých psů, honičů (brakýřů). Všichni čistokrevní honiči jsou v lovecké akci hlasití, s velmi vyvinutou schopností pronikat terénem, mají velmi jemný nos a jsou velmi jistí při sledování stopy, ať už drobné či velké zvěře. Původně se lovilo se smečkami honičů (brakýřů) co nejspolehlivějších a co nejvíce specializovaných na určitý druh zvěře a pokud byli vedeni na dlouhé šňůře, dohledávala se nimi zvěř, poraněná při lovu. Z těch nejposlušnějších a nejkldnějších honičů (brakýřů) vznikli později selekcí tzv. limiéři (kteří pracovali výhradně na studené stopě zdravé zvěře) a barváři (kteří pracovali výhradně na pobarvené stopě poraněné zvěře a byli považováni za „limiéry, kteří mají zkažený nos“). Postupným křížením s plemeny geneticky blízce příbuznými vznikl na konci 18. a na začátku 19. století dnešní hanoverský barvář. Po roce 1848, t.zn. po zániku velkých loveckých revírů a po zřeknutí se původních způsobů lovu ve prospěch lovu na čekané a při šoulání a po zkvalitnění palných zbraní, ke kterému v této době došlo, bylo třeba mít psy, kteří pracují „po výstřelu“. Ale především v obtížných podmínkách horských loveckých terénů bylo nezbytností mít psy, kteří při schopnosti pracovat na dlouhé šňůře zůstali dostatečně odolní, ostří a hlasití při pronásledování zraněné zvěře. V těchto oblastech se potvrdilo, že hanoverský barvář je příliš těžkopádný. Aby docílil potřebných výsledků v obtížných horských revírech, baron Karg-Bebenburg z Reichenhallu vyšlechtil po roce 1870 psa výrazně lehčího, který vznikl křížením hanoverského barváře s lehkými plavě zbarvenými horskými honiči. Tito psi postupně nahradili ostatní plemena v horských loveckých revírech, a to takovým způsobem, že dnes se tam bavorský barvář stal klasickým pomocníkem myslivců a lesníků. V roce 1912 byl založen „Klub bavorského barváře“, jehož sídlo bylo v Mnichově. V Německu tento klub zůstal dodnes jediným klubem, zodpovědným za chov tohoto plemene.

CELKOVÝ VZHLED: je to středně velký pes, vyvážených proporcí, spíše lehčí stavby těla, jemný a přitom svalnatý. Trup je poněkud delší než je kohoutková výška a hřbetní linie se mírně zvedá směrem k zádi; je postaven na pevných končetinách, které nejsou příliš vysoké. Hlava je nesená vodorovně nebo mírně nad linií hřbetu; ocas je nesený vodorovně nebo šikmo spuštěný směrem k zádi.

CHOVÁNÍ/POVAHA: je to pes klidný a vyrovnaný; je oddaný svému pánovi, vůči cizím se chová rezervovaně; je dávana přednost psům s pevnou povahou, kteří jsou si jisti sami sebou, jsou nebojácní a učenliví a nejsou ani bázlíví, ani agresivní.

HLAVA:

LEBEČNÍ ČÁST:

Lebka: je poměrně široká, nepatrně klenutá, střední rýha je zřetelná a nadočnicové oblouky jsou výrazné. Týlní kost je málo výrazná.

Stop: je zřetelný.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: je správně velký, nepříliš široký. Nozdry jsou otevřené. Je černý nebo tmavě červený.

Čenichová partie: pod očima není příliš vyplněná. Je o něco kratší, než mozkovna, dostatečně široká, nikoli špičatá. Nosní hřbet je mírně klenutý nebo rovný.

Pysky: dobře kryjí čelisti, jsou středně silné, koutek je viditelný.

Čelisti/Zuby: čelisti jsou silné s perfektním nůžkovým skusem, zuby dobře postavené a kompletní, to znamená, že zadní strana horních řezáků je v úzkém kontaktu s přední stranou spodních řezáků, zuby jsou postaveny kolmo v čelistech. Počet zubů je 42. Klešťový skus je přípustný.

Líce: jenom středně vyplněné.

Oči: jasné, s živým pohledem; nejsou ani příliš velké, ani moc kulaté; jsou tmavě hnědé nebo o něco světlejší; pigmentovaná oční víčka dobře přiléhají k oční kouli.

Uši: jsou o něco delší, dosahují maximálně k nosu. Jsou silné, nasazené vysoko, široké v místě nasazení a na konci zaoblené. Visí ploše po stranách hlavy, netvoří záhyby.

KRK: je střední délky, silný; má mírný lalok.

TRUP:

Horní linie: od kohoutku směrem k pánevním končetinám lehce stoupající.

Kohoutek: je nezřetelný; přechod krku ve hřbet není nijak vyznačen.

Hřbet: pevný, pružný.

Bedra: relativně krátká, široká, velmi dobře osvalená.

Záď: dlouhá, dost rovná.

Hrudník: je středně široký, s výrazným předhrudím; hrudní koš je oválný, hluboký a dlouhý, s dobře uloženými žebry.

Spodní linie a břicho: postupně se zvedá směrem k zádi; břicho je mírně vtažené.

OCAS: je středně dlouhý, dosahuje až k hlezennímu kloubu; je vysoko nasazený; je nesený vodorovně nebo spuštěný, mírně šikmo směrem k zádi."

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: při pohledu zepředu jsou přední nohy rovné a postavené rovnoběžně; při pohledu z boku jsou postaveny pod tělem. Jsou korektně zaúhlené.

Lopatka: lopatka je šikmo uložená se sklonem k zádi, silně osvalená.

Rámě: dlouhé, se silným, suchým svalstvem.

Loket: dobře postavený, přiléhá k tělu, není ani vytočený, ani vbočený.

Předloktí: je suché, rovné, se silnými kostmi; svalnaté.

Kotník: je silný.

Nadprstí: je mírně šikmé se sklonem dopředu.

Přední tlapky: mají lžícovitý tvar, prsty jsou klenuté a sevřené; polštářky jsou dostatečně silné, odolné a dobře pigmentované; v postoji stejně jako v pohybu jsou rovnoběžné, nevytáčejí se ani ven, ani dovnitř. Drápy jsou černé nebo v barvě rohoviny,

PÁNEVNÍ KONČETINY: mají silné kosti. Při pohledu zezadu jsou rovné a rovnoběžně postavené. Jsou správně zaúhlené.

Stehna: jsou silná, svalnatá.

Bérec: relativně dlouhý, s výrazným svalstvem a nervstvem.

Hlezno: silné.

Nadprstí: krátké, kolmo postavené.

Zadní tlapy: mají stejné parametry, jako přední.

CHŮZE/POHYB: prostorný chod, pohyb vychází ze zádi; končetiny se pohybují v ose; Pohyb je dost pružný.

KŮŽE: je silná a dobře přiléhá k tělu.

OSRSTĚNÍ:

SRST: uzavřená, rovná a přiléhavá, středně drsná na omak, málo lesklá; na hlavě a na uších je jemnější; tvrdší a delší na bříše, končetinách a ocase.

BARVA: červená s plavým odstínem, jelení červeň, tmavá červeň (červenohnědá), žlutavě plavá, a také světlá plavá (zředěná) až do pískové; plavě šedá (jako zimní srst jelena), také s příměsí černé. Na hřbetě je vždy srst ve tmavším odstínu. Čenich a uši jsou tmavé. Na ocase je vždy příměs černých chlupů. Malá světlá skvrnka na hrudi je povolena („bradýřská hvězda“).

VÝŠKA:

Kohoutková výška: Psi: 47 – 52 cm

Feny: 44 – 48 cm

Z uvedených hodnot neexistuje žádná tolerance, ani směrem nahoru, ani směrem dolů, ani pro feny, ani pro psy.

VADY: všechny odchylky od tohoto standardu musí být považovány za chyby a musí být penalizovány podle stupně jejich závažnosti.

HRUBÉ VADY:

- Nosní houba se skvrnami depigmentace.
- Nevýrazný předkus nebo podkus. Částečný klešťový skus.
- Příliš volná víčka.
- Horní linie příliš pronesená nebo vyklenutá (kapří hřbet).
- Hrudní koš příliš plochý nebo sudovitý.
- Silně vybočené nebo vtočené lokty.
- Zadní nohy příliš přestavěné.
- Úzký postoj pánevních končetin, kravský nebo sudovitý postoj, ať už v postoji, nebo v pohybu.
- Srst příliš jemná nebo otevřená.
- Vyloženě netypické zbarvení. Černé zbarvení se znaky pálení.
- Výška vybočující z hranic, stanovených standardem.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

Výrazný předkus nebo podkus. Křivé zubní oblouky.

- Chybějící zuby (s výjimkou PM 1).

- Entropium, ektropium.
- Od narození křivý ocas.
- Charakterové vady.

Pozn.: Všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku.